

supplement 2 to packet 10
ז' נובמבר

רא

החדש

סימן רמז

תרומות

הרואה כותם (נדה ג), ב) דפרק אונמצא לאחר זמן פטורין מן הקרבן אי' דרגוניה אמא פטורין, אלמא סברא ואורייתא היא מודחיב עליה קרבן, וכיון דסבירא ואורייתא היא הר' כלמי'ר ושותת ואורייתא, דපילו ברקה ומצתה טהורת טמהה כדאיתא פ' כל וזה (נדה ג, א). מ'ם בע"ר הויאל ומצתה ליחולחות לדובן על העד אמרין דוחיא טיפת לבון הא דאגשה לדובן וירק נמי מן המקור קאתי, כדוגמך בפשיות בכמה דוכאתה פ' כל היצ. וכיכ' הרמב"ן⁶ חיל: לא כל משקה החדר טמא אלא הדם בלבד לפיק אם שתה מן הרעם לבון או יירוק ע"פ שסמכיתה כדור טהור ע"כ. וכיון דוגב'ל למיתלי ההרגשה בмеди תליקן כדאמירין פ' הרואה כותם (נדה ג, ב) אימור הרגשות עד אימור הרגשות המשש, כל שכן דפתחות המקור גופא כך גראה לפני התלמוד ומתוך ההלכה. אunned ירא אגבי להקל אם נמצאו על העד ליחולחות דסמק ושיש בו משה קצט, ע"ג ג'לבון הוא מפני התוטים שניים יודעים להפליא בין דם⁷ אבל אם אינו אלא מראה וכמו צבע בעלמא ונום לא ארגישה, ולפעמים כה"ג בא מלילך והמות בית החיצן הויאל ומראה טהור בחדאי נזון לבון יש לטהר⁸.

ה' נדה ג
ה' נדה ג
ה' נדה ג
ה' נדה ג
ה' נדה ג

ובינו שמדובר מכאן טמא, דתנן השחור פי שהוא לבן יותר משחזרות ודקניתן דליה מכאן טהור, פ' שהוא שחזר יותר (נדחה יט, א וככ'). מ'ם נראה דרואה כוה אינה כלל מצד שחזרות וטפי ראוי לחושבו פמוראה לבן ואין שחזרות כוה בא ממראה ארכומית, ותלמידא קאמר (שם) דהה דתנן דרואה שחזור טמא הדינו מושם זהאי שחזור אדם הוא אלא שלקה. ואין לא דdam נידה איסור כורת היא הנאה הויא ורומכ'ם ואשריך נתבו בחודיא היתר בירוק ובן, וסמי'ק והלכות נידה לא פירוש דבריהם דאי'רי גם לבן וירוק נלמדן מן המפורש ולא מן הסתום*. הגה'ה:

כלם ממש טלאס מה לון פטט אלל מלטה למלטה, לאכט נג' מיקם פטט נמי קלי' נאלט לתקין פטט מ'ם מל'ק פ' יוק לן קפדי' פ'ר

ואית בע"ד יש לטמאות טפי מטעם אחר שהרי הדרישה, ונאה דאהה והרגישה ובדקאה אה"כ ולא מצאותה כלום יש לטמאה, רוחאי יצא טיפת דם חרודל ונתקנתו זו נימוק. דהרגשה סברא ואורייתא היא, היכא דילכא למיתלי ההרגשה בмеди אה'ניי, כדוגמך בפרק

סימן רמז

להשעים ואחד, ומפורש התם דבכה"ג הר' היא כאשר שאן לה וסת שטמאות מעט לעת, והינו מושם דחישין דילמאamatmol בזים תשעים ראתה דם לבית החיצן. והשתא אמריא חישין להכى הא אשא זו לא ראתה כלל תוך תשעים יומם, ותיהר כי' לה וסת לענץ זה שלא תהורש לאיית דמים ותקח תשעים יומם, ואמאי מתמאן מעט לעת טפי בפיחותה מבכינה, ודמסיק תלמודא דאם כוונה קבעה לה וסת ודייה שעתה כרבי דוסא. אלא ע"כ הויאל ואין אורות שלה בזמנה בא ע"פ שיש לו זמן שאינו מקדים כלל לבא בו לא חשבין יש לה וסת⁹.

אמנם נראה דאין ראייה. כלל דוחאי לענץ מעט לעת דטרהורות אחמור רבנן טפי, ובענין תעט וסבירא בזורה דלאأتي דם, כגון שיש לה. וסת מכון דוחאי אין אורות בא אלא בזמננו, כה"ג ריה שעתה לרוב דוסא, אבל לענץ בדיקה לבעליה לא בעין אלא סברא בעלמא דראוי לומר שלאأتي דם. ותודיע דוחאי רבנן דר' דוסא מטמאן מעט לעת אף' באשה שיש לה וסת, ובדיקה לבעליה תנע לכל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן, וההיא

שאלה: אשה שתילה לאוות בעון זה שלעלם לא בפחות מ'ד ימים אחר טבלתה, אבל לאור אבע עשרה ימים אין לה קבע, לפחותם בט' או בט' או יי' ולפעמים בב'א בב'ג בע"ד לאחר טבלת און לה קבועות ללונט הלו כל, או חשבי נבד'ג אשה שאן לה וסת להגירה בדיקה לבעליה בכל שימוש או לאו.

התשובה: יראה דזו אינה צריכה בדיקה כלל כל אשר תשמש קודם ארבע עשרה יום לטבלתה, ואפי' לפ' ר'ח' ור'ת'¹⁰ דפסקו דאין לה וסת בעי בדיקה לבעליה וכותב א"ז¹¹ ואשריך¹² שיש להחמיר בדבריהם, מ'ם נראת דאין אשה לאו און לה וסת מיקרי קדם הארבע עשרה ימים. ואע"ג דבריך נידה (ט, ב) לא משמע ולמהדא היכי רקאמר התם עברה עליה שלשה עונות וראתה ועוד עברה עליה ג' עונות וראתה ועוד עברה שלשה עונות וראתה מטמא מעט לעת לא שכינה אלא שפיחותה והותירה. ופירש ר'ש"י¹³ פיחתה בגין שראתה בתהילה ליום תשעים ושלש ואח'כ' להשעים ושנים ואח'כ'

*. שעי' דוחאי הכל' דהה ס' ד'. 7. עיי' ב' (ס' קפ"ח) דים (ס' קפ"ח) נודה ג, ב' ועריך לנו שם ורטב'א נודה כ, ב' ותווריד כב, א' – הנגד'ם. 8. צ'יל דמכים ^ב פ'יה מאטיסרב היי. 9. ב' ור'ם (ס' קפ"ח ס'א) ועריך, עמי חינוך (מ' ר'יז עמי' לקשי' (ח'ב עמי' גז) [עמי' חינוך שרים קמא ח'יא ס' קמ'ה].

ס' רמז': 1. הוכא ברואש וטור (ס' קפ"ח) [עמי' היטב ב'יח שם שכח ויש להגיה גם בעב'י שם במקום ר'ש'י ר'ח']. 2. מוכא בראשותם יב, ב' בסה'ת ס' צ'יד. 3. חי' ס' שנייה. 4. נודה פ'א ס' ה'. 5. ריה אלא אפי'. 6. שוע' (ס' קפ"י ס'ג) ועב'י ודים שם, עמי' לקשי' בסה'ת ס' צ'יד.

ונראה דעתם יפה לחלק ולענין מעות לעת הר' טים לפנק אלא שלא ידעין אימת קתני, וכיוון דאייכא עיועות לאפנינו מטמאן למפרען, אבל בדיקה לבעליה איגנה, אלא משום שמא תורה בשעת תשמש, ואהא ליכא עיועות לפנינו. והיכא דאייכא סברא בעלה אמדרין איגנה צורכה בדיקה ואיננו נגד הסברא לחלק ולהקל, שהרי רשב"ט זכרה גאותינו⁸. פסקו דילל לבעליה לא בעין בדיקה, ואפילה אי בעין לאחומרו לא שבקין לה אשומן דבלבו נוקפו וופרש, ומהאי טעמא אין דוחק לחלק אפלו לאין גאנטים המהמיאין. ולענין לפירוש מאשה שנדרכה לדראות בעניין זה עונה אחת סמוך לראייה מבואר שליחי פ' האשנה (נדזה סד, א).

ע"כ ביש לה וסת לכל הפחות איר', וליכא מאן דפלייג
אהיה מחייבין, אלא ע"כ בمعת לעת מהמידין טפי
וזע"ז מוכת פ' בנות כותים (נודה לט, א) רחנן החט כל
אחד עשר יומ בחזקת טהור הון, וקאמרין: נגמרה למאי
הלכתא אמר רב חסדא לא נזכרנא אלא לרב מאיז אמר
אשר שאן לה וסת אסורה לשמש הנ"מ בימי נידה אבל
בימי זיבת מותרת, אלמא שאפלו. לרב מאיר דמחמיה
טפי באין לה וסת ואסורה לשמש אפלו ע"י בריקה
בימי זיבת לא חייש. ולענין מעות: לעת מיתוי בריתות
החט חיזובא לרבע אפלו בימי זיבת מטמא מעות לעת,
כל שכן דרבינו מניא בן אנטינוס דמתיה ע"י בריקה
דאיתין לנו חלק בגין בעלה למעות לעת.

ימין

שהתפלל קהיל ערכית אע"פ שהיה עדנו ים דמי... וכן כתוב לי אחד מן הנගדים בתשובה שగודל אחד רבו פסל נתן לנו לאחר ערביתו והטעם ממש דכתב בתשובה איז' דasma שקיבלה גיטה בלילה אינה מגורשת. ואע"ג אחד מהנוגדים שכותב לי בתשובה לא רצה לדמות י"ד לדין אבילות וגוט, וחילק ממש דאותה שעה דמתפלל נורביה עד הלילה איתנו אלא כמו סנייך ווועספה ליום שלמחרתו ואינו עיצומו של יום, ולכן לענין אבilities גוט לא חשבין ליה כו"ם דהא סנייך הוא ווועספה ליום שלמחרתו, אבל לענין ספירה לא קפדיין אלא עיצומו של שבعة ימים ולא על חמונטפה⁸ ע"כ עצמן.

נראות דודחן הוא חלקה הכה למועד שעת תפילה ערבית סג'יר ותוספה של יום שלמחרתו ולא שיזה מעיצומו של יום, דהה כתיב עבר וכקר וגדרים אשתייה ואהמה⁹ ומיניה לפין שלשה תפילה לכל ים ערבית ו奢חרית ומנחה, ולדברי אחד מן הגודלים לא ליתינו מתפלין רק שתי תפילות בוגר הדום. והוא בוגט יימה גם ולא פסלין אלא כשתן בעיצומו שלليلו, והנה ניחא תפיא לומר כי ממש והסניף עכ' לאו לילא כמו שעינינו וזראות, ונחינה הגדת דפסל מגידות הכתוב בלילה הינו וזוקא לילה ממש, אבל לגבי שבעהימי הספירה ייכא למיר דכל מי' סניף להו קפיד לילך חמונא חמלהום ובוגתיהם גאנזין

עוד רצה אחד מהגדוליים¹⁰ שכתב להכיה ראייה מהא

שאלה: רा- זמתקין זום שפומכת בוט איטה עלה
לפניהם שבעה נקדים וביען שבעה שלדים
שאים חסרים אפילו משותה, אם בבר התיילת התקל
לחפהל ערבית ווד הום נדול יבליה לחפסק באויה
שעה ולא אמרין הדיל ותשׁו התקל לים וה ללה לענן
ערבית יוחשב נמי כוים של מורת ולא תועל ליה הספירה
בזום זה, או דלמא תועל ודיא מ"ט לאו ללה הוא יועל
או לאו.

תשובה: יראה דיש להחמיר ולא תפסיק בטהורה אלא קודם חטלה ערבית, אבל לאחר חטלה ערבית הוואיל והחפלו כבר, או אף אם היא לא התרפלה אלא הקhalb החפלו כבר, עשו אותו מקצת היום לילה לענין חטלה, (שורב) אין לעשותו يوم לענין הפסיק בטהורה!¹ שהרי לעומת זאת צריכה להפסיק בטהורה קחם הלילה של יום חמילת הספרה, שאם חמתקן אף רגע אחר בלילה שבזאת היום עולה למינן ז' כדמותה קצת בפייש"ז בטעה דף המפלת². ובב"ד נמי חשבין לאחר חטלה ערבית לילה, וכענין זה כגב מהר"ם בהלכות שמחות שללו³ לענין אבילות דמי שהחפלו ערבית עוזרו יום קודם צאת הכוכבים ושמע שטעה על מתו איינו מונה אלא מיום של מחרות, ואוthon יום איתנו עולה לו הוואיל ובכוב החפלו ערבית צדי סולא לא עבדינו ע"ב.

ונכ ראייתי אחד מהגדוליים⁴ שפסל גט שנגען לאחר

(ח'ב-ע' 18) ועי' היבט מבחן המהיל, פס' עפ"ג) נידון דומה, ובהתשווות (ס' צי"ג ס'ה) ואגונ (ס' אלף, ש"ז, ע"ז) ש"נ ס' קפ"ט סקליט וחופש ס' קפ"ה ס'ה מבחן מבחן נוביץ חוויד רומי פישין). 7. אולי הכרונה לרשומים המבאו בתוס' יב, א ד"ה שמואל. 8. עי' או"ז ח'א ס' שמיה ורלבך"א נהנה שם ברכ' מג, ב ועראי"ש פ"א ס' ה.

ארוחה סימן רביעי ס'ק"ג ופ' חתיס (אבעערז' חביב סימן ס'ק"ד). 9. חותמים נה, יונ. 10. מהיריל שם.

הפטוקרים דמלפלטס וויס ש לא סמת מולא צוקמה כמיין טול, ומונחים נ"י לקמן פימי קפ"ז עמדו על ד"ר וויס, אין וויס ר' לוי, ד"ר לומל ר' יacob נמי נלהקה שיט לא וויס פיל, ע"ש וויז). ולכך כמ"ר בא"ר וויכר פיטרניאן נכחותם, מוסס דבכל גענין נדי לא נפקד מיען נמיה דאללה

בכדי מילגן צן חמייניגס, רק לעמץ נסוכא נפקד מינס דלכלס לאחד השמשיש ^ו וולדרטוב"ט וווראו"ש בל זמן טן שאין לה' סות איריבת תא ברייקה לעולם קודם תשמשיש ואחר' תשמשיש ^ו וולדרטוב"ט מצערך שנות העבעל ברוק עצמו אחר' תשמשיש: בג"ה ^ו ולוין גליין נזרק נעם טופר כל ממעיט ומעמיט שטונן נילא מאכלת הניל מנקומין טנטן ^ו כל קילילן צמד ^ו ולטמל גויסיא נפירות טנטניא טוּר פליק קמל דנדא מככ דניליא עטוקה נטראות קיימל נ דכל נטנלא וטנד נל ממעיט עד טנדזוק ערמא ^ו סוקול ^ו ווין נל גויסיא צדיקא טופלו מון נל פון גויסיא צדיקא טופלו מון נל סופ:

ג. טס נפרק ל' [טסת מט]
 ג'. טס נפרק סוף דינר פליק קמל [טיקון]
 ה. טס נפרק ד' [טיקון]
 ט. טס נפרק ד' מילוטם דקן (טיקון)
 ו. כטינס טס נפרק
 ז' דין ייז'ן

(ג) אשה עיינן בימוריס [פרק ג]. וט טמיילד ריעומת טרמאה פעם הומ נלט מקמץ. מעין ייטוליקס כטן זגדלויז טיינן קפ"י [מלודטס סיק ג; מלודטס סיק ז]

בגדרים ווללה, הומר יוס צאנטס,
ונקען צאנט פטמיים, ונחקר יוס
ו' והמלך טאל נמודה צאנטליים ולט'
לי עקליה סלמונית כל צאנטס
סמלומונייס צאנט בלאטס הצעניטס

מְאַחֲרָיו וּפֶתַח שְׁלֹשִׁירִים. וְלֹא יֵלֶךְ פָּנָמִים לְמַקְרוֹן
וְזַהֲרֵל טָלֵב שְׂעִירָה לְקַם מֶלֶךְ, הַכֵּל שְׂעִירָה לְקַם מֶלֶךְ נָכַר
סְלִיחָה נְגַמֵּי וְסַסְמָחוֹ לְרֹלוֹת זוֹ כִּי תָּוֹסֵף כְּמַמְלָת וְסַסְמָעִין
קָלֵט פָּנָמִים לְמַקְרוֹן אֶלְחָנוֹן וְלְקַבְּעוֹת טְפִגָּה, וְאֶלְמָחוֹן נְמַשָּׁה סְנִי
הַסְּנִינָה נְעָמָה לְמַחְזָן, וְעַד כְּלָן לְדוֹן

ככ' סס' (הנ', ב') משל
שנומתת ומונתת, ומיל-
ת' (ז' – י' – ז' – י' – י' – י' – י'
שנומתת וא' – שנותת נ' – נ' – נ'
ל' – נ' – נ' – נ' – נ' – נ' – נ'
אכלתון נ' – נ' – נ' – נ' – נ' – נ'
פ' – פ' – פ' – פ' – פ' – פ' – פ'
(*) הנטען כי, כי
הטעק מינ' – נ' – נ' – נ'
בג' כו' – כו' – כו' – כו' – כו'
מיינער – פ' – פ' – פ' – פ' – פ'
ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו'
ה' – ה' – ה' – ה' – ה' – ה' – ה'
לו' – לו' – לו' – לו' – לו' – לו' – לו'
כג' פ' – פ' – פ' – פ' – פ' – פ' – פ'
מאנט – נ' – נ' – נ' – נ' – נ' – נ'
ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו'
כ' – כ' – כ' – כ' – כ' – כ' – כ'
97. סס' (פ' – ג') "מע' (ז'
ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו'
מ' – מ' – מ' – מ' – מ' – מ' – מ'
ס' – ס' – ס' – ס' – ס' – ס' – ס'
ת' – ת' – ת' – ת' – ת' – ת' – ת'
ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו'
ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו' – ו'

הגהות והרשומות

וְנִמְצֵאת נָרְקַע אֶת סָבָב
לְיֹום בְּלָדָס אֲמָלְכִים
הַזֶּה צִוִּין נְצָרָקָר
בְּלִטְבָּרוּת וְלֹא לְחַדְרָה
וְלִסְפָּרָה מִתְּאֵשָׁת
לְלִקְרָבָת כָּל מִזְרָחָה
חוּרָה מִתְּמַהָּדָה ; וְזַיְן
סְמָךְ-בָּר וְמַיְלָה קָמָף גַּן

שעה, בכם סולקתו דמים מוחזקין לה. זהה משמעו התם רלבחה לא פסקין כוותיה שלא בשעת הדחק כראיהו התם בפוך קמא נט. [ב]. ועיין במעgni מלך זכריו חמודות שם פ"ט אות [ג] שכתב לישיב, ורקא לענין טהרות מהמומיין ולא כרבבי אללעדר מה שאין בן לעזין וסתור פסקין כרבבי אליעזר, י"ש, וכן ג"ר נהאה לחילק בענין אחר, על פי מה שכתב בתורת הדשן סימן רמי' על נדונ אחר, זו ל"ט, וכן אה דטעם יפה לחילק, ולענין מעת לעת הרוי דם לפני, אלא רלא ידעינן אימת קא אתו, וכיוון דאיכא ריערטא לפניו מטהמיןן, אבל בריך לבעליה אינו אלא מושום שם נהאה וכו', ואהא ליכא ריעוטה לפניו, י"ש,沱חא גוזנא אייכא למימר בנידון דיזן, דעת כאן לא פליגי רבען אובי אליעזר אלא היכא דחויה ריערטא לפניו, חישען שמא הר ראייה היה מקודם, אבל כל מין שליא ורבנן לא חישען לשמא הרה, והוילך נכוון הרוא:

בשידר ס'ק מ'ג, ואין לה וסת' כלל וכור', עורה כתף בבית-יוספ' געטמו
סב ז'וה' שינטה'ו' ושאר אחים רוחשות לעונה ביטניאה, עכ'ל'ן
וניהא לאכורה דורך באכאי גונוא שרואתה ליל' וללב' ליל' הווא
דצרכיה לחוש לעונה בגיןיות מראיית' יומס ליל', אבל' אי היטה' ווועת
ללא' ואות' כ' לל'ב' ול'ר' וכחאי גונוא לא הייתן צריכא לחוש לעונה
 בגיןיות, בזק' דוחזק'ן זו של'אן ורואה תונך שלשים. עע'ג' דאחוּר
שלשים אין לה וסת' קבעע, מכל' מקום ווועך שלש' הווחזקה של'אן
ורואה, יכמו שכטב בתורות הדשון סיימן הניל', ופסק כן המחבר
בסימן קפ'ז סעיך' י' באשה שהוחזקה לראות בעין זה שליעם
(לא) בפחותות מען ייד' יומס אחד טביבתה איננה ורואה, אבל' לאחר ייד'
יומס אין לה קבועות. דתוך ייד' יומס חייב כייש לה וסת' לעניין שאינה
צריכה בריקה לפני תשמייש. מיהו ייל' דאייזו לא הקיל אלא לעניין
בדוקה לפני ושםיש, דבלאו האכ' הרשב'ס והרבבה גאנונט'ס' סבירא
להוד דכל לבעה לא בעי בדוקה, ואפלו אי בעי לאחמוני לא
שבקין, אבל' בעלמא אפשר רלא סמכין אזה, וכן משמעו שם:

בכ"א) (עמ"ז י"ח) כל וסתה שנקבעו מוחמות אונס. הטור עמודו ס"ה פסק כהוותיה. שער תיקון הוסתו אוו יט]. וכן נראת דעת שיש בטעיה זו נהוגה לא לחייבן רקבעה וסתה לקפיזות בלבד. אונס אי צרכיה לוושך בקפסה, פעם אזהר או שתים כל מן החודש. תחביבן דכל זמן שלא קבעה צרכיה על כל פנים לוושך לו פעם הגורם כתוב לכך רשות לא קבעה שאין חילוק בין וסתה הגורם לקפיזות, ובכל הדינים שווים הם, לדעת הטור וסייעתו. אך בהגנותו רודישה (אות י"ג) כתוב שיש מחלקים בין וסתה הגורם לאונס, ודוטה הבהאה מהמת אונס כל זמן שלא קבעה איננה צרכיה לוושך להן, ולכן כתוב הטור הדינ' גברי וסתה הגורם ולא השמעינו כזאת בגבי קפיזות עכ"ד.

בן נראת דעת הש"ג בסיימון קפ"ז ס"ק ל"ה. שחתב וז"ל, ע"ג הדוחם צרכיה למיישל לסתה הגורם אפלו שלא בשעת וסתה החודש כ"ז, שאנו התחם שותת הגורם בא מעצמו וכו'. ותשמש חסיב כמוות ע"י קפיזה, עכ"ל. ואכתי קשה מה עננה ביחס לשעת החודש זטירוא ליליהDKבעה לקפיזות לחודש, ומאי לא נימא בן ביחס לשעת דិיחוש לה פפלו. פעם אחת עיג'ג דילא קבעה ביום יודע, אלא וראי דסבירא ליליה להש"ג דאפלו לדעת הטור שאני קפיזת דילא ווששת לה כל מן שלא קבעה, אלא דוקא לאחוריו היות הוא זה ישיןן, וכמו שכחוב באן בס"ק מ"ז. מיהו לפ"ז מה שכחוב הש"ג כאן וז"ל. כיוון דעת

לוסת. אפייה אינה רואה בכם וסודות וותמה על השועע שכתב כאן
זרוקה בחוזקה לראותם הoston, רליתא, והקן עם המהבר בושע^ג,
שכן מבואר במבוקן וכמו שכתבתי, ועל כן צריך לומר שיש חלק
בק ריאת הכא לעברך מני יעיבו והקנה, וכך שכתב בספר נקודות
הכטף כאן ס'יך ג'. רישאני ימי עירוה דלא היה חזק מהסולקה
ורמת אלא משות דעתיך והקנה רום לפליק דמים, ואיב לא ענקר
וoston, ובשבורה הגורם חור הסת למקומה, מה שאין כבנורך זה
דערירה לoston, משות האיכי בעין שתוחזר ותודה ליום יוסט וחרשון:

ובן מה שכתב הטהרויל, חזקה לראות, הושתת ליום כי מראהך זו, שערין לא עקר וסת הרשון ממקומו, בן אם פסקה מליאות או ששינחה בראיות שאין שווה כי, עכ"ל. ציריך לומר וחזקה לאורו ליום שוויה למדזה לראות, וההפלגות בימיים ציריך לומר ואירוע שראתה שתי ראיות, והואיה כי היתה בהפלגות כי מראיה א'. ואף שכארה דברי אין כמשמעותו מכל מקום ציריך לפרש כי, שתויכל לדבריו לקוחין מהרמב"ן, ושם מבואר בן להזיא, ובלאו הכל ביצין אנו לפרש דברי הטרו בן, וכך שכתיב בב"ח עלה סדרה החדרן וויל, חזקה לראות כו' איכא להזיא דרבבי דרבנן סודרים וזה אה זה תוך נידי דרבנן, דכתיב מחלוקת בשינוי ראיותיה ונתקרר וסת הדאשון, וכןן כתוב בشيخתיה ראיותיה לאננו נעקך. וציריך לזכור ותחללה לא אמר דעתך אלא לענין שלא מהו הושתת לנו, וחתמי לה נאשא שאניך לה וסת כל דאיינה אוישת אלא ליום לי לראיותה, וגם הושתת להפלגה שבין ראייה אחרונה של וסת הדאשון לראייה זו ששינחה עכשין, אבל אינה ציריכה לחוש להפלגת וסת או אישון כיין שנתקר בעג פעים, אבל אכן מדבר דהיכא דשינטל ראיותיה כי פעים זחותה לראות בסוף עשרים, ואפיילו בפעם אחת בלבד חור הושתת למקרה ווושתת לו כבראשונה, וציריך עוד ג' פעים לעתקרו וכו', דהינו ראייא הפלגות עשרים בין שתי הראיות, עכ"ל. הרוי בשינויה בראיותיה על כrhoח ציריך לומר דמייר בבחורה לראיות בוסת הדאשון, וככא-גונוא בפסקה מלראות ג' עונשות בן פירשו, דהא הא חזקה לראיות קאי אתרוויין, וכך שכתיב בין אם פסקה מליאות ובין אם ששינחה כי ראיות והוה פשוט:

אםנס מה שעלה על דעתו הטז'ןداع"ג דלא דאיתו פעם אוחת לא כל' מכל מקומות חשבין הפלגה מיום זו שהייתה דאיתו לראות, והש' בנקודות הכספי (שם) דחיה סכירה זו בשתי ימים, הנה הרמב"ן בחדושיו סוף פרק האשנה נהגה, א"ד"ה היה למדוחנן בחב' כן כרבבי הטז'ן, וזה"ל שם, היהתה למורה להיות רואה יום כ' ושינויו ליום ל' נזקתיי האי לישנא שמע מינה וסתה הפלגה הוא דקבעה מכ' ל' והשתא קשה ל', כיוון דקלמא לא' מראה לאיה מנין ולא לפ' מנין הראי, כדאיתא בשליה בנות כותים נודה לט', בן, כשהגענו יומ' כ' ולא ראתה ומנו עשרה לתשלים שלשים ולא ראתה, הגיע יומ' כ' וראתה דקענ' כי אורחה בזמננו בא מא' נינו, הא ליכא הפלגה עשרים השטא. ואיכא לממה הכא מנין למניין הראי, יומ' מ' לדאייה אחרוננה זו הלא יומ' כ' דקענ' שאם ראתה בענותה ראשונה ביום זה תראהו, ואפילו וככז', שאלו ראתה בענותה של ט' ואירע לה ראייה בז'ים זה אמרין אודח בזמננו בא, והכא גיגיט לדבר שלמןין הראי חווית, אלא שלל זמן' שרוואד בותה. השינוי' מנין (ליישן) להן' מאותה ראייה (בדרב התוא בריה ודב' יהושע סוף פרק בזח' כותחים). אבל מכין שהפטיקמה וחוויתה לאoit בז'ים אוחז, אם למניין הראי חווית מזוזין לוסת' הראישן לפ' אוחז מנין, קאיל ראותה ואין אמרת' הפלגה של מ' הייא' זן, שרגלים לדבר. אבל הור' ריבכין אמרהם בר' דוד [ז'יל] צביע' הנטש שער תקון השותחות יטמן [הלהב כתם] פירש (ז'יל) לו' בזות החודש, לפי דעתנו, [ז'יל] מודדה ליום כ' לחוש וشيخה ליום ל', בחרש קתני ולפי פרושה זה, בזות של הפלגה אין אמרת' חווית האורת בזמננו עב' לר' פיניך שהרמב"ן מפרש כן כדברי הטז'ן. אםנס נראה אחר שהביא לר' הראיב"ר זיל דפרש לסוגינו כ' השוו האורת בזמננו עב' לר' פיניך שהרמב"ן מפרש כן כדברי הפלגה לימי החודש חזור מסברתו, כמו שכתב לבסוף לדיפרשו

משך הימים. וככינן שיש לחש בשאלה זו שעניין מקרים כאלה נמי זודה סובב החוריד שעניין לא שיקח חוקה שבימים אלו לא יוציאו בה מקרים. ואנו שאפשר שכך שכבר יש במקור שלה הרמה דם שנתקבע בהירד יום מועילין המקוריים לוחצים ולא בבחות מה שעדרין ליכא הרבה דם במקורה. וכמו חון בסעיף י'יך שאיכא קביעות וסת למים ולkipiyot השוחשת ריך כל פעם שתפקידו באוטו זמן, שהטעם הוא שאנו שכבר הגענו המכון שיש בה דמים אינה חששות אלא קפיצה ממשום שך ודים שיש בה לא יצאו מעצם ממשום שאין בה סך הרוב שצאו מעצם ובן בקפיצה קודם המכון אינה ושותת ממשום שבזמנם מועט אין לה סך והדברים שיוכלו לאצת עיי' הקפיצה והמושע שם יותר שאית בקפצת אחור המכון נמי אינית הוושגת שכטבו או שקפצת בשעת והרי אירר שם שומן היה באוד בשעתו שלואורתו אז לא שיך טעם זה שבארותם בדיהם יותר לא יש להיוות במקורה יותר ודמים. ואגדיך לומר רכין דוח והקפיצה תנודם יציאת הרם אינו טبعי אלא אונס שלכן אין גבעות וסת לעל קפיאות בלבד לאלא עם הימים אין להושך כשהוא עם הרים אל דודקן לאוטו שם ממשום שאפסח שאין הקפיצה שלופת עליה לתוציא הרם אל באוד בשעתו ולא אחריב אף שיש בה יותר דמים ממשום דאסטר דכחה בשעת שוויהזקה שטומיל השפעה כשהוא עם הרים אל דודקן והוא בשינויים מוקרים. ואנו שחייב סברא דוחיקת אמרינן בקפיצה שגבי אינו טבעי ואין סברא לאות שיזוצין הרם. עכ"ש הא חווין שנם מקרים בקפיצה קובאים וסת שלא רוחה עיי' אל אוד הזמן, וא"כ מיט לא נימא שעד י"ד תוקבע וסת שלא יוציאו מקרים.

אד אפשר להלך שודך בירע המקראית שעת
יציאת הרים שהיה הקפיצה שבצעם היה אונס ולא
נקבע עליו וסת אמרינו שאפשר שודך ביום זה
מוסילה הקפיצה, ומצד עצם הדברים שנבנתה שודאי
יש לה לדאות אם בלkapפיצה רבי לעולם לא תראות
אפשר אל הגע חומן זהה לא ואחתה בלkapפיצה
ואהיבן כשיבא יום שלשים תחוש לעיר כנשאה שלא
קכעה וסתן, אבל בל ידע איה מקורה מוצאי הדם
ודק מה ש אין לה וסת קבע ייכר שמקרים גודמים
לאירועה אפשר שלא נזדמן אוטו המקראה שמצויא
היום בימים והם אף שהייה זה הרבה פעמים. ומה
שכתב שיש לחוש שתמשים יגידו, לא מביע אם
לא היה תשמש באוטו היר יום ששייך לחוש לה
אלל או בהיה תשמש כארוחה דמלחה נמי כיה
ונושא מושות שהמקרים גמי גודמים נמי לזרע ממנה עיי

מִשְׁה

יורם בעמ

אנדרוֹת

הנ

לוב נוקטו ופושרו. ובאה שאיין לה וסת אסורה למשם עד ישיאלהנה ומתאר שהייא פורה. ולהרמב"ם והרא"ש צרכית בירקה אפי' קודם תשייש. הרי נמצאו שנותת הווא עותה לתהיר שלא לחשך קודם ווסט. יותר מה תפהו ותא אדרבתה לעזינו החוק שיראתה רואה בעורב ואינה צריכה לחוש להעיר. ובאה דמאנין שנחנכת יש לה וסת כה"ג בסימן קפ"י סעיף ג' באשה שאינה רואה בפתחות מ"ד ימים אחר מבלילה וללאור י"ד יום און לה בקע שעוד י"ד יום דינה כשל הסת. ושםעת שדעתה נוטה שאינה צריכה לחוש בהעיר כגד הב' וכותבת איזה קשיות ואבואר הרבר.

זעיר לומר בכוונתו רדק בשנקבע זה ו ב |
לחוש שתחים הוא זמנו והארוח לבא געעה מליא
וגם שוקטן לא יבא. אבל כשלוא לו זמן מהי
לבא ורדק שהוחזקה בגבי' יוויד שביבים אלו עדר
ייד יומס מטבחיתה איניה דראות, בהו סוכר איניה
חויה מפעם דכין דאין לו זמן יידעו שיבא שנמצאו
שכל פעם שבא הוא עניין מקרה אפער לחוש וט
שייעודו היה קדרה שיבא גם קודם מום דעל מקרת
לא שייך חוקת, ואך שפלי' ישתח דרגיאו אם וטחות
דאוריוטא אבל אם וטחות דרבנן איך יעשה זה
שאל תראה עז הוות ווומכין לקולא להחיד תשמש
בלא ברקה ובלא שאלה, אויל נימא מדזר החזק
טהרה בשירע שהיתה טהורת מורתה, ומת שאסורה
באיין לה וט שנמי הייא בחזקת טהורת, הוא רדק
מדרבנן שלוה מועל ווותות אויל שוואו רדק מרבנן.
אבל ישקה אליכך דסבירת הנרב וחובב בסיט
סימן קפ"ד סוכב ודאיויר לפרטש סוכב לסתה הוא
מראויר טומם מום דעל להבא ליכא זיין חוקה דשם
ימות היישיגן, וכזין שוחקנות ווותות ליבא שלא תראה
אל מחמת שנעתה לה חזק שתראה בזמנו היא
וואילו, והר' ר' אלען דרבנן, ר' ר' אלען דרבנן, ר' ר' אלען דרבנן
סק' מג על ראתה יום לי ווועט לא' יומס לייד בעש
חבי' דוחששת לעונה בינגינה, שעוא דוקא בעמיג
שרק שני פערם היה אויר שלשים אבל ראתה יום
לא וליב וליד אף שאין לה וטט קבע אינת צריכה
לחש לשירע דמי' החזק של אל תראה עד אשר
שלשים, זיין מה הוא להזין שעדי ייך הייא כייס לה
וותה, אבל בזוויד ציכמן קפ"ג כוכב בעשיות
שוחששת לעזיב עד דשבשבל וה נשרך בקשיא על
דין והשען השואו מאחריך דעד ייך הא במא יש לה
וותה, שכטב מאיד לבוי מגמגט בדין זה דאי נימא
דמיהמת שוחזקה כייס שאיניה דואו ביטם אללו הוה
דיניה בעיטם אללו כייס לה וטט שלאל בשעת וטחה
אי' בא שעת שוראות תנידן וחזר שלשים ואיר שיטים
יום אין לה וטט פערם מקרמת ופעמים מאחרת לא
תחוש לעזיב דואו איתוחזקה שלא תראה עד לאחר
שלשים יום וזה ואידי ליחט בארכומח מכל הטופטים
עיזיש. ועירק פערם דביביא מושבצ'א בתה'יא דלענין
וז שטאמר שלא תראה שלא בשעת וטט לא ארבעין
חוקה ווותות דאל אמרוין חוקה ווותות רדק לפיגין
שבשעת וטט וואידי תראה מום דוארו בזמנו בא
וואיש.

שוחקה זו היא רק מודרבנן היה לו לחשב על כל העת מודאויריתא על להבא שם תוראת ומילא היה לו לאסור בעצם מודאויריתא לעולם אלי בכךיקת דשם תורה בעוד איזה שעה שלם יש לאסור סמוך לה שאפשר שעotta הוא הסמן לדראיתא, וכי שבהכרה מותר דאליב לא היה מציאות יותר להוות עם אשת והתוරת או חיה בה פטור ובמצות עונת, ונימא שבאמת נתהוו סמוך על החוקת כי אלחכדי או שלא פטור שיגרום לתהמשיש ראייה כי בסמוך לדראיתא ולכון לא נאסורו, איב' גם בסמוך לסתות אין לאסור אלא רק מודרבנן, האיל משפטו לשוטות וזה חוקת חזאות שאל כל תא לאורה תמהו פובא דהוא חותם עשו שאין יהושען קודם הותם ומוטר לאב עלייה אוי בישגנו דראיתא בוגה דף ייב וויל ציו ואיסטוק ברביבים פיד מאיני היט ובשיער סיון קפיז סעיף א', ולדעת כל הפסוקים אינה זריכה שום בדיקה אף לא לאחר ותשמש. ואך להרבה מהם שם הטע שמאדריך בדיקה תא אין זה מהשש איסטר דהרי הכריך שמאדריך הוא לאחר תחשיש שכבר נעשה ממש, אלא הוא תקנה געלמא לברך מה שאפשר אלתבא ואומר התקנה שהיתה לסתורה, ולקדום תחשיש לא תיקנו משום דהוא כל אפסר מהחשש שאיב'

ומודיק לשון הראש שכתב ולבארת תשמשו
לירע העיות וחיש ליה לדרכ שמת פרדר נזה
התהו ובאותו שלבי תשמש כתוב כי איזו עדר
מקנה ומתריה לשמש דלא היישן לא זדים
שלבוארה תא מתריה אבל הוא כדבראי דבם לרהי
בן גאנטיגנס איכא השם דשמא פרדר נזה התהו
כמו לרהי, אבל משני טעמים דרים מזב זונן
הדריה שלה דשמא דלא היישן לא זדים
ובางען התהמשע עוד יויר מהש מיתת לר' יהודת
אליבא ואבאי, והטעם אליו משום דרים החש
למייעוטם, (ומה שלימיטה לא יהיש אליבא חוויל
החווקה דוחיון דאי לשמא ימות למן מועם נובר
שאליכא החווקה, ונורא שווא שואה חוויל מטה רוכב דרכו
דאין פלים שתאמן בזון מועם, ולרבא אליבא דר'
יהודת דוחש לשמא ימות הווא משום ואבאי חוויל
טבל בוגה בחשש בקיעת נה, זמבי חי' ניסים שפה
אתה קודם למיטותו אסורה לאכלי בתמורה מיד אף
שאדרבת אתה לה חוות הירח לאכלי בתמורה, מוא
משום וכיוון דוחיא בעזם זהה שואה דבר האסודה
תמורהה ויא נחשבת או' בשאיות תחת בעלה החון
בחוקת אסורה ריך שבעללה והוא המתירה מאסורה
ולכן מעד עצמה יש להחשכה באסורה שוה צפוד
בגד הוקת חיים והבעל שכ' מכח הרוב שאין מטעם
לאלטר, וליד לשמא מות של אליבא שחווקה זו היא
על השנא שיש לו מבור עצמא, שלבן אין' והשב
שחווקה האיסור מצד עוזר וודע בוגדו משום שחווקה
זו וועשה שלא יעשה ספק כלל וגינויו כמו שנאנטו
הריאין אתו יון, אבל אללהב לא שי' שלא יעשה
ספק בין דוחיא נזין לעזיר שעיל שיך לויינע
וועzieites בגין איזו יוביל להחשייב נזין דוחיא שיחיה
בכרוב בו שאנטו ריאין זו אליא הוא ריך דין שחווקה
להבריע הספק שלבן בין שאיבא וווקת איסור וודע
מחשבה הז שגנושת התרטט עכ' איז שיחיה באפין
בירחה באלטרו שחווקה פבל, ובן חוקת איסור וודע
שלח אהדרע עז' שנסת לבעל בכתון החווקה וויס
ההבעל ושליות נגונד אקי' אללהב מעד הרוב אל
אייתרע לבן בכדייע לחיהו) וויה בן גאנטיגנס נובר
ומזבז השם זה אין לאסורה דעת ומטע אין להוש
איך להבא במו ל' יהודת אליבא ואבאי בהשש מיתת
ולכן מורתת לתמשיש בשבדקה קודם תשמשו, וזה
משbic' הראש מתריה לשמש דלא היישן לא זדים
זרהי, אבל הוא ריך מעד והושש שם מראה מחתמת
שנתיגו זונן מיהי איזר הבדיקה עז' איזו וווש אבל

אוינו גורם לה ראייה תא עכ"ט אפשר שעהה תגיע
מן הראייה שלון

... זוגם במתו שואוד ריט אוף בבדיקה גמי אוינו
להראים טחנש טמא התהמשיש גירום אלא משום
חוושש שם היהת המן ראייה בעשת תשמש. ור'
הניניא בן אנטיגונוס אוינו חושש לטעמ תפוז נדה
תוחמיין לאסור אף בבדיקה כיוון ודלא מצוי כל כך
שתקיפת היהת נדה. עזין בתום גיטין דף ב'יח דאי'
לו' יהודיה והධיש למלחת ולאבי' דלא מחלוקת בין
טמא יותה לשמא מיט לא חיש לשמא מיט
אלתור דאליכ' אשת כהן שיבז בעלה מטבח ביתה
לא האכל בתורתו ולא הכל נמי בון שליא טהורה
ובשלוא וחודה נדה עד אשר התהמשיש הורי מטורת לבן
בשבך' הייא טהורה קודם החטמשין אין לחוש על
זונן הקדר שטמבריה עד והטהמשיש תיקי ובמאצע
התהמשיש שדראתה נזה כמו שאין וחשון לאסורה
מלאכל התהמוה תיקי מהש טמא מיט קדרם
האיילה ובמאצע האכילת ורטם אף ולטמותה לא וחיש
לזונן מועט אף ליותר מאכילה. וחיש חכה משום
די'ור מגז באהשה שאין לה וסת אוף לראות חיקת
וڌוחה און אנטיגונוס סדרוב דכינוי שהיא בחוקת טהורה
איין להוש לתהייב שתראה אף שיוציא מזוי מטיהה
כיזון דעכ'ס לא מזוי כל כך. ומזה שמציריך בדיקה
בם אשר דחיד השמש הוא מכיזון דחוינין שציריך פרוש
טמוך לסתה פונז אתו ווואר טספער דאי' והתהמשיש
אוינו גורם לראותם בסאדור יטאמ ייטם מיט לסתה
חותשין טמא ייגודם למולר יציאת הדרם. עיין ב'יח
ספין קפץ סקץ שטבאי אומחים בסבב הארץ דהאיילנד
הוא משום טמא עיי' החומת התהמשיש יקדים ואורה
לאב. ואובי' באנשה שאין לה וסת קבוע שיש להוש
על כל יומ שמא היום זונגה היה לנו לאסור התהמשיש
וחחש טמא בסבב הונגה היהת זונגה מה שדר מזוי
ויש להוש. אך שאין אוטריין זה משום דידין הפרישה
טמוך לסתות שא דק מדרבן. ואך להג'יב ומשוו
לה ספוך ואויאיתא מיט באין לה סת תוא סיס דהן
אטמד שאינו טמוך לסתות ואך אם טמוך אפשר לא
יקודם הראיין אבל מיט חחש טמא היה טמוך
לסתה ובהתהמשיש הקדים הראיין אובי' שי לא אסרו
מלשmiss בשביב החש. זה לכן יש לה לבדוק אחר
התהמשיש לידע העוות. אובי' שלל תאסר חסתות ה
משום דוד בטבע אויר גמי בבדיקה שקדום תשמש
יסולק החחש דשמא עתה הוא זונגה לראות דלא
מצוי כל כך לראות חיקת. ומצע טמא טמוך לסתה
הוא דק מדרבן ונעם והוא ס'ס. מיט כיזון דאיילנד החש
שס לידע העוות.

עלגין סומאה מועלג' מקודם הוא לא מוקדמין ואחזקת דהה כל אש תיתה בחזקת טהרה ומיט טימאה מועלג' מקודם, לכן גם מצד חוקה זו ודוסנות החמירו מאחרו הטעם עצמו דכין דמסוגה קחיה לא אמרדין אוקטמא אחזקת ולא מחלקין בין חוקה את לתרוי חזקתו. וליד לאדרבע וניש שלא מאי בוחן כל דם ועריף מזוקן ומוחלול היה סבור תגמ' לר' דוסא שמחול בין חזא חוקה לרתרוי.

ומה שהביא החוזר דאית מורה'ש סובור דashtra שאין לה וסת צורכה בדיקה לעולם ולא מועל מה שבשלש פעמים לא והוא מהמת המשמש שאלאם שם הדיאש סובור שלגין שלא תורה ליבא חוקה זה הנה מה שזונה הראיש פס' ג' ונדזה בבדיקות שמתיר אש שאין לה וסת בתשmiss נ'פ' בבדיקות משום דברין דאיין לה זמן קבוע לאייתה וחישון שכא תפלים נזה תחומיין איינו ממש גולדמן מזאה מהמת שהתשmiss יגורם והראייה בפ' במדרש החוזר. ואכן מזד החש ה היה לו לוחזרה' ליתין טעם על מה שבאיין לה זמן קבוע אייכ' יותר וזה מש' לה זמן קבוע, ואכן שם הדיאש סובור הטעם של תרין בדאיין לה זמן קבוע נזארה שמקדים גודרים לה והרי היה תייריך הריך'. שתרין' וmai מחרץ בסברוז והקושיא רולך מועל בדיקה בתשmiss כי' שאמ' מזאה טהרה' יזאה חמוץ זה במדרש בהורי'ן והביא תב' המענייט לחרץ קשיה הראיש. ואם והראיש לא נזהה תתריזן מסעם שבמבוקח חזרה' ולעגין של תורה לא אמרדין קחיה זו אין זה דבר טעם של אי' צדרך להחביר ה בקשתיין. אלא בחרין שיש לחוש באין לה וסת שמקדים דלא סבר כהראין שיש לחוש באין לה וסת שמקדים גודרים לתה ראות מושם שלא מאי שורתהן מעד' קפיצה ושואר מקרים וטטעם זו השראות לא לקייניות פשום דהה רק אונס הוטה שדראות לא מעד' פצע הנשים כדאיתא בטמי' ס'ק לי' והפסחים לו השיך. ובכט' שאיטה בדץ' דץ' ס'ג' גם הראיש סובור כן. אך שסובור הראיש דוחחש הוא ומכלין שאין לה זמן קבוע והרי אפשר שעתה גזאה בין דאי הי' הפירוש רק זה וכיון שאין לה וסת כל יימא יש לחוש סומנה חא' שבשביל זה יש לחוש אף שהתשmiss איינו מרים לה לאות אל' חום בא' לה ממילא כדרך הנשים שיוציאן הדרים בשנתמלא מקורה ברם. ובאשר זו ליבא זמן קבוע למילוי הדרם במקורה שלכו' ש לחוש שעטה הוא זמנה, וממילא יש לאסור מלטשש לא' בדיקה קהט. ואיך מה מועל ששתבזק נ'פ' בע' שמקדים וגוצ' מות' שהתשmiss

שלוא לעזין חמקרא, אפשר שבעזרות בני דרכם והם
המקרא. חמוץ הדם וכשייה איה רבר אף אשינו
גמורים בעצמו יגורום עיי' חתמשיש. ואף שלושן חזריך
חווך ליפורש וה מוכחון לומר כן כמי שלא יקשה
בקמצות.

ענף ב

אבל והואداعי דיקוק סוגנא דיריגר משמע דמעיליה
חוקת הוות שלא לחוש לאידיא קורם ווות מולדוח
בכל זה. ומם כיוון שיש טעם גודל שהמקראים יועלו
ריך חדוד המכון ויד' יומם שיש במקורה כבר ריבבת
דמים אין לנו לומר לדעינו גם קודם ובטרם שם
שלא בטיב העשויים. ומה שהביא החידר בשם הרשב"א
ראיה מהא דסתמה מעלייע שלא בשעת ווותה שחוקת
וותה אין מועליל לומר שלא ווורה עד הוות. תמהו
ולכדוורה לא מובן הווריה דהא פרושים בד' רביון
דראתה שלא נומגנה איך לא מיליש דילמא מקמי היכי
והה דוא לאכין לימייר אוורח בומנו בא שחררי בא
תחלה ואיך אפשר שבא מעלייע קורם. ואידין לומר
דכונגו דמצד החקוק דלא תורה תחלה היהין
לומר שיחיה דיננה כמו דיין תרי' נשים שמוסלות
מדמים שאברינן דיין שעטן ולא וחישין שם כמו
שראתה עתה אפי' שטפסולת מדמים ווורה גם מעלייע
תחלה מסען ורביון דהייא מוסליקת מדמים והוא
שינוי מכבי השינוי ולא מעלייע פקרום. אבל נס ביש לה
ונעשה שחווך חוקק שלא תורה קורם ובמי והו שינוי
במה שראתה שיש לנו לומר שרך עתה געטה השינוי
ויל' מעלייע מקודם. אלא הוא ממש דיליכא חוקק
שלא תורה ולכין מטבחת באתחה מעלייע למפער.
וגבסידר לומר לדידיה שטפהחה שודת גאג' לומד
דאילו' שלא בשעת ווותה ווור' ר' רוסס שריה
שעופה סבור ווותה הוא חוקק שלא תורה קורם
ובנטסמא פילג'ן וויבור שאנינה חוקק לעגין שלא תורה
וילא דוחק גדויל לפושט.

וכבשניהם יש לפועל שכך שכך דינ' דזאת
משניא וויתוינו בזאתיא בריש כתובות. אי שטיט
היא בחוקק שלא תורה אין לחוש של מון שאין אנו
רואים שיחיה שיינן מיט' בשיגנותה ווותה וויטה
וחוקקה הוא דיעוטה לחושם על מעלייע מקודם.
ואיז שביב חוקקה אמרינן דיק עתה איתורע ולא
טחילה מה דגעג' באחד בלילה בשארוטה חי בערב
שאך ורבנן מודו דטהור אפי' שבחרט מזאו מות
בדאייא בריש פ"ה דמתהית מי' משום אמרינן
דאקדמיכן חוקקה זי' עד עתה שוארוות. מיט'

ענף ב

אבל והוא דודך טובך ורשותו ממשען דומעון
חוקת הוהת שלא לחוש לליה קורם והות מדוחק
בכל זה, וגם כיון שיש סעם וזהל שתקיריות יועלו
רק אחד המכין ויד' יומם שיש במקורה כבר הרבה
דמים אין לנו לומר לדעינו גם קודם בברשותם שהם
שלא כבכע הנשים. ומזה שבתייה החוזר בשם הרשב"א
ראיה מהה דטמאה מעלי'ם שלא בשעת וסתה שחוקת
הוהת אין מועיל לומר שלא תראה עז' הותה. תמהו
דלאכורה לא מוכן תראהה דודו פרושי' בח' ד' וכיון
דראתה שלא בוגנה איכא למשיח ולמא מקמי הבי'
והו דנא לאכלה לימיר אוrho בוגנו בא. שחרוי בא
תמלח' ואיך אפשר שבא מעלי'ם קורם. ובזכיר למד
זכרונו דמצד חוקת רוחה דלא תראה תחולת היהת לו
למוד שיתיה דינתי כמו דיין תדי נשים שמיטולות
מדמים שאביבין דיין שעטן ולא וחישין שמנו כמו
שראותה עתיה אף שטומלקת מדמים וראתה גם מעלי'ם
תחלה. מסעם וכיון דהיא מוסיקת מדמים והוא
שינוי מכבי שיתיה אידיך להיות אמריבין דרכ עתיה
ונעהו שינויו לא מעלי'ם פלורום. איכ' גם בעיש לה
ווארת הוהת חוקת של רוחה קורם ומוי ואה שינוי
במה שיתיה שיש לנו לומר שרך עתיה בעשיה השינוי
ולא מעלי'ם מוקדם. אלא הוא מושם לדיבך חוקת
של רוחה ואיך מטמאה בראותה מעלי'ם למפרע.
ונגדסוד למדוד לדידיה שטומלה שורצת הגם' לומר
דאילו שלא בשעת וסתה נוגב' ר' חסן שיתיה
שעתה סובין דוסותה הוא חוקת של רוחה קורם
ובמספאנ פילג'ן ווברב שאנינה חוקת לענין של רוחה
ויליא דודם דודל אנטון ג'י

ובכשאנו לא לפרש שכון שוכני נשי דמי
משגיא ווילויו בדואיתו בראש תנובות, או שטיט
היא בחוקם שלא תראה ואין להושך כל זמן שאין לנו
רואים שתיה שייגר מיט' בששיותה וסתת ויזמתה
מחוקתנו הוא ריעוטה לחושם על מעיל' מקודם,
ואיך שבעל חזקה אמרינו דוק עתה איתרעד ולא
טחחה כהן דגעג בעוד בלילה שרואתו ח' בערב
שאך ובין מודד דטהור אפי' שבחר מצעו מה
בדואיתו בראש פיה דסתירות מי' משום ואמרינו
דאקדמי נחוקת זיין עד עתת שוראותו מת, מיט'

ומהא גוזרת דף ס' בוקנה שבעדרו ג' ענות
דראתיה וудר ג' ענות רודאתה וודר ג' ענות רודאתה
שמלמאתה מעולג' בפייחתה והויריה שפושרי' רשותה
בצ'ו' וחניה לצי' ושלישית לצי' לא קשה כלום

הנזהר שפירוש שבאי לה וסת הוא עיי' מקרים הכתובים במקרא על קשיית הרודאש כדאיתו באדי' והודאי' והערבי' נימטה גדולה על החזרה איק' פ' בכוונת הרודאש ר' יוסי' יוריוש ובסות הוא לא פירוש כלל, וגם משיב' החזרה אמרינן חזקה דוסחות שלא תארה מפרש הרוח בחדשו לבריה פסיק' בטעם הריד' שבגדי' לאלה ראות חממות מקורים ביר' הימים שאינה רואינה רואינה שאות דחוק הא הרין שהביא אומר בן להר' הרידי' וגם הרשב'יא עצמו שהביא ממנה שובע לא אמרינן חזקה דוסחות שלא תארה מפרש הרוח בחדשו לבריה פסיק' בטעם הריד' שבגדי' לאלה ראות חממות תשמש ונשיות מוחזקת של ר' יוסי' יוריוש לא אמרינן חזקה וסת נם לענן שלא תארה וכן סובע ג' ר' יוסי' יוריוש נגדנו מחרץ' ווין תהי' שפסק השיע' אמרת שע' יוסי' יומי' ניחנתה כיש' לה וסת, וגם בדרכ' פס'

ומובילו יש וריה שוגם בראתת חמיר שפחים שנפוך דין וסת החדר וועונת בגיןות און
שלא קבעה וסת לאחר שלשים דעתם מקרים נחבות ביגוניות כדעתם
ופעמים מוארת אין לה לחוש לעונת בגיןות החריד עצמו שתלי בדין זה רוחשי' וגהבת יש
וסת עד היד יום אך שהוא פליג על השיע גם בדין
היד יום מטעם קשוחיתו. ובין שנגבור דין השיע
אמת ממילא גם דין זה יש למיליך וכדוחיכי כ-
בסדים לדינן. ואף שכטב הסדי' לבסוף מיהו יין
לומר דיינו לא הקל אלא לענין בדיקת פנוי תשתיות
דבלאייה הרבה נהנים סבירי דכל לבעלת לא בעי
בדיקת אבל בעלהם לאש'er סמכוין על העיימ
וננה ליה שבארות יש למחשיבת בחמיד יום ולכ-
רכר כיון זה זוט וממילא גם כשותחווקה שאיננו
רוואת עד אשר שלשים גוין הוא כיון זה וסת של
תרואה עד אשר שלשים גוין וכלל המוסקים יש וחוקק
וסת שלא תראו ואין החיד לא מהליך בגיןו אל-
DSLג'ם גם על דין ר'ידי' יום. וכן גראת השהדים כתוב
המיינו ייל ר'ך שאון מוה דעתה כל כך אבל לדינן
סובר כדכתוב חילה שאין לה לחוש לעונת בגיןות
ו gamb'ה שציד' השדים שם ברוחה לא ליב' לך לא ליב' לך לא

ונמוא בדור דרכו כי בוקנה שעבדו ב' ענות וראתה ועוז ב' ענות וראתה ועוז ב' ענות וראתה שמתה מועל'ע בפיותה והותיריה שפדרשי' ראשונה לציג ונגבה לצלב' ושילשית לצלב' לא קשה כלום דבר ראותם באין לה וסת מספקין דשם היהת הרואה מועל'ע תחולת וגונזא שלא היה לה וסת לענין הנגה מה שהקשה כתיר מתיידך נקוחיב על חוקשיות הטמי' סימן קפיט סקית עמי' שאיטה באשע

אגרות יוהה רעה משה לא

התשmis דמים מוחדר שקטה השם איבא שי' תלות בה להזיאת מזרין רואת מהמת תשמש עיריש,/ ואיך היה סברא גודלה לומד שוק באשה שיש לה וסת אסורה הרואה מהמת תשמש משם שאין במא לתלות שהרי יוסת הוא וחוק ולא שיק שיקדים, אבל בגין לה וסת שאפשר שעטה הוא סמוך לוסתת מהמת וה ראתה בשעת תשמש משם שהחטמייש עשה רק להקדים לא נאסר. ל'ם לשיטת הפרישה שמקילין בשוביל תלית קנטנה שלא השו לה להחומר, אלא אף להחין ראיון תלוןין אלו בסמוך לוסתת השם בדיקה גם לאחר תשמש.

עדיף כיוון רמה של לא אמור היה מושם רהוא ספק
דרבנן ואך אם נימא שראה מצד ס"ס נמי אמ"ל לא
ニימא גנתרבר עיי' וה שראתה בשעת התשMISS דהיה
ספוך לסתה ולא שואה מצד ש"יא רואה מחייבת
תשMISS. לבן חידש תורא"ש ראמ"ר תורה בג"ס בשעת
תשMISS תחיה אסורה כמו באשא שיש לה וסת ולא
נתלה לומר שאירוע שכיל תנג"ט היו ספוך לסתה אלא
שינוי שתווי ב"פ וזה מוכחים זו על זו שבכל
היי' מושם שהתשMISS גורם באשא זו דראיית דם
משמעותו זדוחוק לומר שאירוע שתווי ספוך לסתה ואך
ולמר הדיא רואת מהמת תשMISS תוא ג"כ דבר
שאל פאי' ב"מ תליה זו הוא יותר דוחק ואך אם
הם שווין יש לאסוד מספק. ונמצאו שואה חדש גדול
ותחזרה תורא"ש לאשmissים.

ענף ד

ואיך מוכחה שאין טעם חרואה' שמוס שסובר דבאותה שאין לה סות שנזואה שטמרקרים גדרו לא מתני הוקה ודוסותה של הרואן שנגנצב שאינן לה סות יותר יש לחוש שתראת החמת השמייש. שאיב' לאיזו צורך גנטם כאן דין זה שאסורה בגין שתראת בשעת תמשיש הדא כי' שווא. וגם לממה כתוב ולאחר תמשיש הדא לידע העיות שמשמע שאין גגע להיתרות. אה כיון שסובר דלעולום חוששין שמא תרואת מהמתת תמשיש איש לנו לאזריך כדיקה בשביב ויתרת דאמ' תרואה נ' י' תאסר כיון חוששין לזה. אלא ודאי דהפריש ברא' אינו משומך דלעולום חושש לשמא תרואה מהמתת תמשיש שליכא דין וסת לה שאל תרואה. ודאי איכא וסת לה שאין התמשיש גורום לה דאית ואפסדר שסובר שאין לחוש כלל לשמא מקרים בודדים לה לאו כרי'. החחש הוא שמא עתיה תרואה מעד סבעה לדראת לא משומך טקלה התמשיש כרבאותה. ואדרבתה בר' שבתי החורי תא מפרש שלפנינו שלא אסרו מגד' החוש שיקודים ע' שומר בלילה שלפניו. שפי' בתהו' ש' סיק י' בטעם דברי' שמו שמותרת בתהילה שלפניו הוא מושם דלא היישין שתראת מהמתת ספיקות הסות ביטם שללאותה מ' כיון שאין דרכ' רם לבא מן המקוד ע' תשמש אמדרין דע' תשמש אקדמה לוסטה אף באכון זה שלא אסרו חכמים מגד' חssh וזה רך באחורי היום דמי' כיון שיש קצת חssh שחקדים ע' תשמש את הריאות אף בלילה שלפניו סגי' וזה לטפל ממנה והשיבות רזאה מהמתת תשמש ומתרץ בו קשות הש' דכין שלא היישין להחמיר כי' דאוון לתלות לקולא עיי', וכן כתוב בסד' סקי' וחוכיה בן גם מהחושין והרין שכותב סברת עצמן שחולת בוסטה לומר שמחמת תשמש הקודים בדם לבא ולא כתוב מהוחוכה מעצם הרין דכין דאסרו סמוך לוסטה אלמא דהיישין לשמא יקדים ע' התמשיש משמע שפירוש הרין בחדיטה שהחיה בלילה שלפנינו שלא אסרו מגד' החוש שיקודים ע'

ענין חול וסכנה ואנו עלוקרים אף שחייאאות סכנה טבעית עצמה, אם לא יאמרו הרופאים שיש סכנה לחוכות. אבל לעיד יש טעם יותר בדור לאוצר, ולירוחה בוגרונה כבד הגשים לא נזהב לסכנה כלל, ובماחר שכן ברוא השתייה את העולם שיפורו וירבו ובוגראי ברוא שתייה לרברכה ולא לסכנה, וגם הא ציווה השתייה בחובך עשה להליד בנים ולא מסתבר שתייה הצעיר ליכנס בסכנה בשביל קיטים עשה זו דפריר, ובפרט שהגשים אין מהיביבות בהעה דפריר שגאנטך לומר שנטהנה חותורה להם רשות ליכנס בסכנה לחולידי בנים, אלא גזיך לומר שאין בזוז בסכנה כלל, וחיגנו שבתביח השתיית שלא יהיה בה סכנה לוליט, ומה שארור מעתות בשעת לידון הוא רק מתחם שמהוויבת וונש כודגן בשעת רדי לא על שלל עבירות ונשים מותות בשעת לידון, ולפיז'ו הוא רק במלת' ובזבב' שעיל הוא האיך תבטחות השתייה בבריאות ובציוויל עיטה דפריר של חזון הסוכב, הדועוש בשביב החטא דעת הערת הוא רוק סידור והבליל ליזות ולא מיתה ח'ר, אבל כשורץין להקריט ולהליה של' צפי שהтиיה צדיך להילך פיז'ו בבחותה, ומפלאל' בגבנה לפנבה ולדריה שללא בבחותה השתייה יור'י זה סכנהו ולכן חוא דבר אסור עלשות תחובות להקריט לירדה, אם לא בשאייא בונן ליבורן דרבליין.

ומשיכ' נתרה ראייה שגם היה מותר לשוטח תחבולות לא חוקיים גלויים למטה לא מהוויבין. לעומת כן כדי שלא יוביל לידי חילול שבת, בתוליה וברביה הפלילית, לעזיד איננה ראייה לברך שכונם וגנ' הרבה מאות שנים אח'יך לא הייתה שיק' החובלות דהה' יו'לה' לתשעה איננה יו'לה' למפטעין וחיה נטף קדום חומן, אבל אפילו מומן שנשנהה הטע' וויאחה' يولדה למפטעין בדואית-ברדי'א אה'ע' טמן קב'ר' טע'ן ד', שאם איסא החובלות והו שיק' לשושון שורי לא יהיה מורה מוכין-שגבנות לחוש התשיעין, נמי לא וויאח'ו רוחה לבקש תחבולות בגדר הטע'ן כדי שלא יבא להילול שבת אף שהיא זו מorth'ו. ונוגע זה לתמה'ם ובידיהם מה'ג' אבל חזרי הוא מחד'ם במליעין וויזי' החובלות ידו לטפי' בהמה ואמר פר' בר' המודורי אמר שמואל שהחביר משום עוקר דבר מגידורו ודי'ו ואה' גם בששה כמפורש בתו'ע' עז' דף כ'ינו' שבדרי הרג'א יס'ן של סק'יו' הם דרב'יהם. (ובברא' איכא סיס' דכתוב ודא' אמרין תחישיט ידו לעמי' אשת' וזה איבן דלא נאמר אלא לעמי' בהמה וכן הוא אף בתו'ע' השעתוק דרב'יהם. אבל הוא חוץ לעמי' אשת', ומה שלאל נאמר תרין באשוח פשות משום דבאהש' יישוראלאי אין נוגע זה למעש'ה וכמסקנה לילך איכא סברת כתרא' מדצ' שצצ'ם היליה ווא' עמש'ים ניתוח להוציא חלול דרכ' דופן וחווית החעבורה ווילוזה, והוא מן הניחוחים שאינם בסכנתה כל' בן, והרושאים אוורומים שאין זה סכנה כלל, ואולי אנטשחן הטע'ים מומן הרכמי'ים), וכן אין לשוטח בו' פשייל'ו שצרכות ניתוחה דרכ' דופן - וזאת מהתו'ע' עד שתוריגש בעלי' היליה ווא'זדו' הרטאים לא'יא להוכת, אם לא ייאמ'רו הרטאים שלашה זו בכבה' להוכת או יווי' מותרין להוציא חומן שייארין, אולי לא שיק' לשוטח קב'יות בזומן קורם לדינ'ג' ואם איכא מציאות באשר שמע כתרא' שא' לילדת דרכ' דרום קובעין יומ' מסיים אצ'ל הדרות' לשוטח תחבולות שחדר את הולך אפי' שאינם עז'י' החובלות אלא בלקיות סמנין נמי' יש לאס'ר אם באומן שמקשה לילד דיש לאשחת סכנה, אפי' איליכ'ם הטע'ים שככבות, שורי' איבן וועה' חברה' ייתח'ר אלא מקדים לייה' האבעית שעז'י' הטע'ים לדיד' טכנית, מד' שלחויל'ס וווב להיות בבענ' אם עד חומן שיעיה' ווילר' מעז'ת, ואפי' אם לאפעמי' ייכא אומרגאנ' מהרטאים שלחויל'ס ליא' זוב' תועלת', ישי' איכא סברת כתרא' מדצ' שצצ'ם היליה ווא'

השכיה שלצון אף אם אירע אייז נשים שלא שכחו
בזה ראיית כתמים זה נמי בכלל הגיורת, דוחה דבר
שכחיה בעלמא הוא ונזרו בהז, אף אלו תנשיהם שדראו
כתם צדירות להמתין ה' ימיהם.

ובבדר ואשה שומחותה שלח גנשכים הרבה
ימים לא מספקת בטהור עד יום ז' יומן ח' אם אשא
וז ראתה כתם יכול להקל להפסיק בטהורת ביום
ד', דואלי בינו שבחשת זו לא שייך לנזרו שתפסיק
בם בכתם ביום חמישי דוגה כל הפסוקות איינן ביום
חמשין, הנה הרמא כתוב שם בסעיף י"א שיש נשיט
שננגנו להמתין עד ז' ימים ולא כתוב שאותן נשים
יש למן ממילא קולאadam דיאו כתם יפסיקו ביום ד'
מהארך דכל הפסוקותין איינן חמישי ולא שייך לומר
בזה שלא חלק בין ספירה לאלמן דאיין
בונת הרמא במשמעותו יג' כדי שלא חלק
בין ספירה לחותה טעם גם לעניין שמחמיין
להמתין ה' ימים גם בכתם. אלא קאי זה רק על מה
שנונגנו להמתין גם بلا שימוש כלל, ונתקם זה
בסעיף יג' לעזין שאירוע שם שלchan אין לנו חלק מכיש
בקנאה יפה יפה אוthon מקום בדור הראשון אם תהי
בקיאין, אבל בראותה כתם שמחמיין הוא מגד אותו
החשש עצמו דמתריין להמתין ה' ימים בראותה
ואפי שבתם כל דינן הוא דרבנן נמי התמיין בו,
עכ"י אילכה ראיית הרמא שנות באשות כו' יש להחמיר

שלוחה קוראה קודם צ"א דורי ראתה בט"א שהוא שולח
דאשדר שראיתו זו, הינה מתומול ותומינו כוחלי
ההדרם, ומזה שלג השו למפעלי ע"ב פוטמס בראשונים
התה ערEDIו, וכונן וזה - בונת תהי' בטירודז ע"ז
דלאונין דס חורי דס לפניך פ"י שככל דס שלפנינו
הווער רוששין למפעלי החהלה ואין כוונתו משום
ריעותהו, ובוג יומ השלשים כיון דנעקר כי"ט אינן
ריעותהו שוב וליק כלום או' לדברי כתה'. אבל
בעצם לי' כלום ומוכחה שכונת ההיד' כדכמתהו,
ומה שהחכרי תהי' שורי בסדריט רוזה לפשר דואיל ספיק
לא בעי בדיקה הנה בסדריט רוזה למתרין אבל יותר
להתיר באנך לעיל שיליכח חשת שורתה מחתת תשיש
פסתבר דנס בלי' מתייר כדכמאותה שוכרכו כן, ואין
כבר בתמי' לעיל שיליכח חשת שורתה מחתת תשיש
באנו לה וסת להראיש אלא סמא יאען שותה ייבא
או ווק להרי' ט' ותש בוה לתירין הרינו ווק עד
בג'.

ומה שהחשקתי כתיר על הנרב דסובר דאשא
הרואה מהמת תשיש כשלוא דיה לה וסת ואחד'כ
איקיטו לה וסת שותהו. לא מובן לי' קושיתו שחניב'כ
לשיטומו ודזואה מהמת תשיש הוא מרדן וסת שותה
קבוע עוקר וסת שאיבן קבען או' כשבועין לא יידוע
שנעקר תאיינו קבוע ומוחמת תשיש הוא איו' קבוע
היאלו' הדרה פוטמים איז אמן.

משה פינשטיין

זהו נגנו ידידיו מוקירו וمبرכו,

משה פינשטיין

כיבן עד

בענין הקדמת לידה ע"י תחכחות
והקדמת לידה ראשונה שפעם הראשון
יהו בניותו דרך דופן אם ראשון

ח' מניא תשל'.

מעיב יורי זורב הנציג חמפורטס מוהיר שפואל
טוביה שטערן שליטא דב במאמי ביטש.

הנה בדבר הרגע שמיין לאשת שחיטה שכלו לה
וחוזים לקבוע שעוי להתקיים גלידת צי'
מחולות שחרית האגד לאטרא. הנה איז לא שפוען

ר' א' כסלו

ר' א כסלו תשל"א

מע"ב ידיד

הגה מה שורצית כתיריה לומר דברשה שאינה גיגילין
לראות בתמנים דק בעותים רוחקות מאה, אולם
יש חלקו לעשוה הפסק טורה ביטם ד' לעת סדר
מהן דרבנן השער' בימיון קצין סק' בג' בטענה במניין
משמעותם דבמלואה לא שיכתו לא גורו רבנן, לעת
פושט שלידיהם דטריות במניין תא דבר שלידם
הנראה לבלתי לולא רבר ראייתם בתמים אז בטענה

לדבר הוגה, נימא איפכא איתמר, אלא דאי לא שנו, והיינו דאמר' אמר רב הונא ולא אמר' ר' בר הונא אמר, היליך ר' ל' אשמעוני דאפי' באשה שיש¹⁵¹ לה וסת יש ומון שהיא בחזקת טה¹⁵², ורב הונא אשמעוני דאפי' באשה שיש לה וסת יש ומון שאינה של טהרה, ומור אמר חזא ומור אמר חרدا ולא פליגי, ואע"ג דארמי' לעיל בפ'ק¹⁵³ גבי הא מתני' דאי לאו דושמאול הוּא אמיגנא דמתני' באשה שיש לה וסת, ואלו הכא מוקמינן לה אפי' באשה שאין לה וסת, הא לא קשיא כלל, דתamt התה אמיגנא הוא דאמר' ולאו דקי' הכי אמסקנא וזה ברור¹⁵⁴, ושלא לדברי הרמב"ם ז' לע' שחטעמי' מתני' באשה שיש לה וסת בלבד¹⁵⁵. והוא דאמר' כלפי לייא איפכא מסתברא, לאו דאי דאמר' כלפי לייא איפכא מסתברא, לאו דסבירא לנו דasha שאין לה וסת אסורה על עולם, דאי' אמאי טרחין לمعد אוקימתה אחויתני הבא מן הדרך הקלו עליי התירוחו, וכשם שהקלנו

הזכיר כל עונה בингוניה, ועי' שווי' חכם צבי סי' קיד ובהכמ"ץ כאן מ"ש" בביורו שיטה זו, ואיך שהרבב"ן הביא ראייה לפירושו מתיירשומיי כאן דקאמר ר"ל להודיעו דעתם ענה ל' יומם, נראת דרומכ"ט ודעתייה ישרשו כההמ"ש שם. 155 לדוגמה: ארבא איפכא מסברא. 156 העריך הרשב"א כאן, ובמאיר: שובבה מהאהבתה "ח"א ס"כ לא בשם לה שום בהרשותך דלאה וו' איננה צריכה לחוש לעו"ב, וראת כלין ריח אל דרבינו לא סיל סברא זו באשה שיש ת שסת קבעו עיפוי' נציגין. 157 ועי' משיכ' בזה בשתי מדרשי' ר' מישל ד"ה לא שנוי במאור דרכו הוגן מה שתרצה עלי, ועי' באורים א'. 158 כ"כ הרמב"ן הרשב"א וות"ז כאן, ובספר האשכלי מס כתוב דasha ששה ות קבעו איז חותשת אלא סחתה, וכ"כ הראשונים הנ"ל. 159 צ"ל: שאין, כ"כ בספר האשכלי שם. בח"י הרמב"ן כתוב דאי' לא"ז ושותות דרבנן הרי ויאי מסליקת דמים אף מעוב' בערוה"ש קפוד ס"ק ד, והו"י יור"ר ס"כ פ"ס ס"ק]. 160 מדברי רבינו כאן מבואר למ"ד ושותות דרבנן פרשנות סמוך לסת נמי מדרבנן, והוא דעת רוב פרשניטים שהוחזקה שלא לראיות בהם, ה"ה בחוקת מוסולית הרשוניות, ר' ציון הבא, ובונובי"ס סי' נ"ה כתוב שחו"ש דבר נפלא לדעת תוכן והרמב"ן דאית למ"ד ושותות דרבנן, פרשנה סמוך לסת הוא מתויהו, ועי' בזquot; היבית (בטוטס' בית מאיר על אועזין) סי' יג, ובתורת אמריך ברך על הגובו"ש שם, שווי' ספר יהושע בפרק סי' דין, שוו' טערוי ציון ח"א סי' כו ענפ' ג, ובשוו' באර משה יור"ר סי' לא, ור' באורים י'. 161 דעת ר' רוב הרשוניות דוחיו פישעה סמוך לסת דארורייא או דרבנן, ר' או דרבנן תלאי או ושותות אוויהית או דרבנן, ר' שאילתות שאליהן פס', ספר התשכל הל' ה' ר' האבא"ד בספר בעה"ר ריש שער הקון החותמת והבדוד ר' אשונין, ר' עמי' סי' קפוד. 162 צ"ל: פ"ב. 163 ח' ב, ועי' סי' קפוד. 164 יבמות ס"ב, וצ"ב לסתה דארורייא, עי'".

בדפרשיי זיל¹⁴⁰. ונראין הדברים שכדרכם מפה כדרש היא. פ', דמחייב בכתמים טפי מראה כדך' בפ' ז' ב' נשים דכתמן טמא למפרען התהמ אין שור שחוט לפניך. דיליכח חוקת התר גמור למכוד עליו לטהר מכואן ולהבא כיון דאייכא כתם, אבל הכא שור שחוט ודבר לרפינו שלא לטמאה למפרען, דהא בחוקת טהורת קפמא וכשור שחוט שהוא עומדר בחוקת התר, וכן נר' פ' להלשון והות בפ' האשעה שנגאראללה בתחולמה.¹⁴¹ ויש שפי¹⁴² בהפק, דגבוי בכתמים אייכא שור שחוט שנשפרק דמו לפנינו, וגם מעית לעת דלמפרען אין לנו דם שור שחוט לתולתו בו, ובכאן אפשר לפרש כו אבל לא בהאי דהתם כדכתיינא התם¹⁴³ בס"ר, ומיהו הכל יוצא לעין אחד.

ונמצא כן במסכת גרא בירושלמי. ויל' דיאכלה לפטר ר' מינאי פ"ר ז פ"י א מודחיב שכוב לרבות המערבה. וכן הקשה המלימ' וה' משכב ומושב פ"ג ה"א על הכל"ם שם. (והאריך בהז בספר וכרכן יונתן העזני פ"ג ע"ש). וביד איתין על הרמב"ם שם העדר על המלימ' שנעלם מנו רשי' כן שכח בכוכב". ומברא דתומ"ה את למד' לא דברה תורה כלשון בני אדם. יש להזכיר ד"ה ע"ס"ל בסנהדרין ס"ד, ובו בספר במדבר פ"י קפט ס"ק לב' מדייק בשו"ע ודרוש הכתיפות, וא"כ יכול לסבור פרשת התו"כ. ורש"י כאן כתוב דבריו אליאב דר"ע. ולש לדון ע"פ דברי רש"י ורבינו כאן דיסור טומאת של בעל נדה הווא מהמת האיסור איתא. ועי' בגמ' לעיל ו, א ולפנין עג' פ"ה. וראה מש"כ בענין זה בספר זכר יצחק סי' נה. ועי' באורים סי' יג. ויל' 133 ת"א.

134 בטורוט ט, א. 135 ב"ה ד"ה הכה.

136 ב"ה שם השני. והזכיר שם את פ"י כן.

137 רש"י לעיל ט, ב ב"ה ימי טומאה כתוב מראיה עד ראייה לי' יום. ובחל' גרא להרמב"ן פ"ה ה"ה מוחילת ראיית להתחלת דאית אהרת. וכן יש בלאר כוונת רבינו דעתונת הוא מן שבין ראייה לדאית. והש"ך ע"ז שפט ס"ק ל כתוב דיים ושלשים הוא בא ברוך העונה. ועי' סי' ט שפט ס"ק צ, כhorut ס"ק צ, שווית חכם צבי סי' קיד, ובסדר"ט וחוזי"ר ס"ק יב.

138 לעיל ט, ב עונה בינוי שלשים טם. ותהי הרמב"ן הביא מירושלמי כאן הדר: רישב"ל אמר גוניגות ביה עונה בינויות לי' יום. וכי"ה בירושלמי לעיל פ"א ה"ה, וצ"ב אמא לא הביא הרמב"ן הגם דלעיל ט, ב כמו שתבאי רבני ממש והביא מה שאמרו שرك